

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6110

гр. София, 16.08.2019 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в закрито заседание на 16.08.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

като разгледа дело номер **7022** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от М. Г. П. срещу Българската народна банка. Искът е предявен на основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, вр. чл. 203 и сл. от АПК. Претендира се обезщетение в размер на 8627, 97 лв., представляващо обезщетение в размер на законната лихва за забавено изплащане на гарантираните вземания за периода от 30.06.2014 г. до 04.12.2014 г. – върху максималния размер на гарантираните вземания от 196 000 лв., представляващо преки вреди вследствие неправомерно бездействие на Българската народна банка по отношение на изпълнението ѝ на задължения, произтичащи от приложимо с директен ефект право на Европейския съюз в областта на изплащане на гарантирани депозити, обосновава се наличието на пряка причинно-следствена връзка между вредите и определеното като бездействие поведение на Българската народна банка. Ищецът посочва, че вредите са претърпени от неправомерно бездействие на Българската народна банка, изразяващо се в неустановяване от страна Българската народна банка на обстоятелството че са налице „неналични депозити“, което да даде възможност да се задейства схемата за гарантиране на влоговете, т.е. да може Фондът за гарантиране на влоговете в банките да започне изплащането на депозитите. Посочва се, че вредите са причинени вследствие на неправомерни действия на Българската народна банка, изразяващи се в нарушаване на приложими с „директен ефект норми на европейското право“ (нарушаване на прокламираното в чл. 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз право на собственост, нарушаване на чл. 120, във връзка с чл. 3 от Договора за функционирането на Европейския съюз, нарушаване на чл. 63-65 от Договора за функциониране на Европейския съюз), като това обстоятелство е посочено в условията на алтернативност, а именно наличието на неправомерно бездействие, изразяващо се в неупражняване на банков надзор от страна на

Българската народна банка. Претендира се и обезщетение в размер на 367 007, 09 лв., представляващо разликата между размера на вложенията на ищеца в ТБ „К.“ (в несъстоятелност) и изплатения ѝ депозит. Съобразно мотивите, съдържащи се в решение на Съда от 4 октомври 2018 г. по дело C-571/2016 г., т. 118 с първия и втория въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 4, параграф 3 ДЕС и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че при липсата в България на специално производство за ангажиране на отговорността на тази държава членка за вреди от извършено от национален орган нарушение на правото на Съюза, те не допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която, от една страна, предвижда два различни способа за защита, които са от компетентността на различни съдилища и предполагат спазването на различни условия, и от друга страна, предвижда, че за да има частноправният субект право на обезщетение, вредата трябва да е причинена умишлено от съответния национален орган, частноправният субект трябва да докаже наличието на виновно поведение и да плати проста или пропорционална на цената на иска такса или административният акт, от който е причинена вредата, трябва предварително да бъде отменен. Съгласно т. 122 от това решение при липсата на правна уредба на Съюза по въпроса във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се посочат компетентните юрисдикции и да се установят процесуалните правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза. В тази връзка на настоящата съдебна инстанция е известно наличието на образувано тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегиите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС. В съдебно заседание по тълкувателно дело № 2/2015 г., проведено на 9 март 2017 г., Общото събрание на съдиите от Върховния касационен съд, Гражданска и Търговска колегии и Първа и Втора колегии на Върховния административен съд спира производството по тълкувателно дело № 2/2015 г. на Върховния касационен съд, гражданска и търговска колегия и първа и втора колегия на Върховния административен съд до произнасяне на Съда на Европейския съюз по т. 1 и т. 2 по дело C-571/2016 г. При съобразяване на тези обстоятелства, тази съдебна инстанция следва да спре съдебното производство, образувано по адм.д. № 7022/2019 г. до произнасянето по тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегиите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС.

Съдът съобразява и обстоятелството, че съобразно тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г., съдебен акт, постановен от съд, който не е компетентен по правилата

на подведомствеността, разпределящи делата между гражданските и административните съдилища, е недопустим. С оглед и на необходимостта от съобразяване и зачитане на правата на страните по спора, е необходимо спирането на това съдебно производство.

Като съобрази направените фактически и правни изводи съдът

ОПРЕДЕЛИ

СПИРА производството по адм. д. № 7022/2019 г. по описа на Административен съд София град, I отделение, 10 състав до постановяване на тълкувателно постановление по образувано тълкувателно дело № 2/2015 г., с което от общото събрание на съдиите от гражданската и търговската колегия на Върховния касационен съд и колегииите на Върховния административен съд е поискано да се произнесат с тълкувателно постановление по отношение на въпросите кой е компетентният съд, който следва да разгледа искова молба с правно основание чл. 4, параграф 3 от ДЕС, с който се търси реализиране на отговорността на държавата за нарушение на правото на ЕС, кой е приложимият процесуален ред за разглеждане на искова претенция с правно основание чл. 4, параграф 3 от ЕС.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО да се съобщи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ